

Piatok 8. týždňa v Cezročnom období

Rozjímanie na piatok 8. týždňa
v Cezročnom období.

Navrhované témy sú: hlad po
svätosti; byť Božím príbytkom;
skok viery.

31.05.2024

PO NOCI strávenej v Betánii bol Ježiš
so svojimi učeníkmi na ceste do
Jeruzalema. Keď boli na ceste, svätý
Matúš hovorí, že náš Pán začal
pociťovať hlad. Svätý Josemaría bol
vďačný za tento detail, ktorý
evanjelista zahrnul, pretože mu

pomáhal milovať a kontemplovať človečenstvo nášho Pána: „Kristus ma dojíma vždy a zvlášť keď vidím, že okrem toho, že je dokonalým Bohom, je aj skutočným a dokonalým človekom, ktorý nás chce naučiť využívať aj našu nedostatočnosť a prirodzené osobné slabosti a plne nás ponúknuť — takých, akí sme — Otcovi, ktorý s radosťou túto obetu prijíma“^[1].

Pán však v tej chvíli nemohol nasýtiť svoj hlad. „Zďaleka zazrel figovník s lístím. Išiel k nemu, či na ňom niečo nenájde. Ale keď k nemu prišiel, nenašiel nič, len lístie; nebol totiž čas fíg... I povedal mu: *Nech z teba už nikdy nik neje ovocie!*“ (Mk 11, 13-14). Apoštoli boli pravdepodobne prekvapení, keď počuli tieto slová. Bolo im jasné, že v tom čase figovník nemôže prinášať ovocie. „Prečo ho takto preklína?“ pýtali sa.

Ježišovo gesto nie je len pokarhaním stromu za to, že neuspokojil jeho hlad. Figovník symbolizuje izraelský ľud. Boh sa k nemu priblížil s hladom po ovocí svätosti a dobrých skutkoch, ale zdá sa, že našiel len vonkajšie praktiky, súbor listov, ktoré neprinášajú žiadne ovocie. „Boh nám pomáha, aby sme neupadli do sebeckej a podnikateľskej nábožnosti. Figovník predstavuje neplodnosť, neplodný život, neschopný čokoľvek priniesť. Život, ktorý neprináša žiadne ovocie, neschopný konať dobro. Žije sám pre seba, je tichý, sebecký, nechce mať problémy. A Ježiš preklína figovník, pretože je neplodný, pretože nesplnil svoju úlohu priniesť ovocie“^[2]. V tomto čase modlitby sa môžeme pýtať sami seba: dokážeme ponúknuť Pánovi ovocie zodpovedajúce jeho trpezlivej, vytrvalej a veľkodušnej láske?

KEĎ JEŽIŠ prišiel do Jeruzalema, išiel do chrámu. A keď uvidel, že je plný kupujúcich a predávajúcich, ktorí robia obchody, začal „vyháňať predavačov a kupujúcich v chráme. Peňazomencom poprevracal stoly a predavačom holubov stoličky. A nedovolil nikomu prenášať ani náčinie cez chrám. A učil ich: *Nie je napísané: „Môj dom sa bude volať domom modlitby pre všetky národy“? A vy ste z neho urobili lotrovský pelech“* (Mk 11, 15-17).

Židovský chrám bol miestom, kde prebýval Boh. Preto je Ježišova reakcia taká rázna: chce brániť dom svojho Otca pred necitlivosťou prítomných. Bolí ho, že miesto, ktoré je povolané podporovať stretnutie medzi Bohom a jeho ľuďmi, sa stalo obchodnou stanicou. Preto uskutočňuje očistu chrámu, ktorá presahuje rámec vyhnania obchodníkov. Ježiš prišiel brániť

tento priestor intimity s Bohom; chce zviditeľniť Otcovu blízkosť.

Pán potom prirovnáva jeruzalemský chrám k svojmu telu, čím odhaľuje najhlbšiu pravdu o sebe: Vtelenie, teda to, že je Božím Slovom, ktoré si urobilo príbytok medzi nami. V každom kresťanovi teda Boh nájde nový Chrám prostredníctvom účasti na Kristovom živote: „Kto ma miluje, bude zachovávať moje slovo a môj Otec ho bude milovať; prídeme k nemu a urobíme si uňho príbytok“ (Jn 14, 23). Na druhej strane hriech mení také posvätné miesto, akým je naša duša, na priestor pre svetské záležitosti. Vo sviatostiach a v modlitbe nám Ježiš môže opäť prísť na pomoc, aby vykorenil to, čo sa v našom vnútri zdá byť nehybné a čo sa nám ťažko očisťuje.

NA DRUHÝ DEŇ Ježiš s apoštolmi opäť prechádzali okolo stromu, ktorý neprinášal ovocie. Keď Peter videl, že uschol od koreňa, poznamenal: „*Rabbi, pozri, figovník, ktorý si preklial, vyschol. Ježiš im na to povedal: Majte vieru v Boha. Veru, hovorím vám: Keď niekto povie tomuto vrchu: ‚Zdvihni sa a hod sa do mora,‘ a vo svojom srdci nezapochybuje, ale uverí, že sa stane, čo povedal, stane sa mu to*“ (Mk 11, 22-23).

Pán pripravuje svojich učeníkov na poslanie, ktoré im zverí po svojom odchode: šíriť evanjelium po celom svete. Ľudsky povedané, je to ťažká úloha, ktorú si treba predstaviť a uskutočniť: spočiatku im to mohlo spôsobiť závrat. Ježiš ich však ubezpečuje, že ak budú veriť a dôverovať Božej láske, on sám ich posunie ďalej, než by boli schopní urobiť aj tie najveľkorysejšie výpočty. A ak sa niekedy veci nebudú vyvíjať

podľa ich predstáv, v ich srdciach
môže vždy biť tá istá istota: Boh ich
nikdy neopustí.

Život z viery má vskutku riskantnú
stránku, pretože zahrňa skok, trochu
menej dôverovať vlastným istotám,
aby sme mohli prijať istoty, ktoré
nám ponúka Boh a ktoré presahujú
to, čo si dokážeme predstaviť. „Viera
teda znamená nájsť Teba, ktorý ma
podopiera a ktorý v nemožnosti
ľudského pohybu dáva prísľub
nezničiteľnej lásky, ktorá nielen
žiada večnosť, ale ju aj udeľuje“^[3].

Panna Mária urobila tento skok
svojím „fiat“ na slová anjela. Jej život
vtedy nadobudol nepredstaviteľný
horizont: vďaka svojej viere sa toto
dievča z Nazareta stane Matkou Boha
a všetkých ľudí.

[1] Svätý Josemaría, *Boží priatelja*, bod 50.

[2] František, *Homília*, 29-V-2015.

[3] J. Ratzinger, *Introducción al cristianismo*, Salamanca 1987 (6^a), s. 57 (slovenský preklad: *Úvod do kresťanstva*).

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/sk-sk/article/piatok-8-
tyzdna-v-cezrocnom-obdobi/](https://dev.opusdei.org/sk-sk/article/piatok-8-tyzdna-v-cezrocnom-obdobi/)
(18.08.2025)